

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 24 Σεπτεμβρίου 1951 (Π.Ο.Η.)
"Έτος Δ' Αριθ. 112 - Τιμή Φύλλου Δρχ. 1000

Γραφεία: Όδός Χαλκοκονδύλη 7—Αθήναι
Τηλέφ. 33.839

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Σταύρος Καραμήτσος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Έξάμηνος δραχ. 15.000—Έτησία δραχ. 30.000
Έξωτერიού: Έξάμ. δολ. 3.—Έτησία δολ. 6

ΔΙΑ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ

ΟΔΥΝΗΡΑ ΚΡΑΥΓΗ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΩΣ ΑΔΙΚΗΘΕΝΤΟΣ

Πιεζόμενος υπό τὸ βάρος μακρᾶς καὶ σκληρᾶς δοκιμασίας, μετ' εὐχαριστήσεως ἐπαναλαμβάνω τοὺς πιστοὺς λόγους τοῦ Δικαίου Ἰώβ.

«*Εἶη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον*».

Ἄς εἶναι εὐλογημένον τὸ Πανάγιον Ὄνομα τοῦ Παναγίδου καὶ Παντεπόπτου Θεοῦ τοῦ οὕτως εὐδοκίσαντος,

Δοξάζω τὸ Πανάγιον ὄνομα τοῦ Κυρίου μου, διότι ἤξιωσε τὴν ἐμὴν ταπεινότητα, ἵνα αὕτη διωχθῇ ὑπὲρ τῆς ἀληθείας, ὑπὲρ ἧς καὶ Ἐκεῖνος ἐδέξατο τὸν διὰ τοῦ Σταυροῦ θάνατον. Θυδέν ἐποίησάμην ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτο ἐκτὸς τοῦ καθήκοντός μου ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ Χριστιανοῦ, τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ Κληρικοῦ, εἰς τὸ ὁποῖον καθήκον ἐπίστευσα ἐκ νεανικῆς ἡλικίας.

Εἰργάσθην ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας πρὸς δημουργίαν τοῦ ἑαυτοῦ μου, τὸν ὁποῖον ἀφ' ἧς περιέβαλε τὸ ἱερὸν ἔνδυμα τοῦ κληρικοῦ τῆς Ὁρθοδόξου Ἀνατολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἀφιέρωσα εἰς τὴν διακονίαν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς πασχούσης Κοινωνίας.

Ἀφ' ἧς περιεβλήθην τὸ ἔνδυμα τοῦ Κληρικοῦ, ἔπαυσα νὰ σκέπτομαι διὰ τὸν ἑαυτόν μου, ἡμέραν καὶ νύκτα εἰργαζόμεν ἐν τῷ ἐργαστήριον τῆς ἀγάπης, μοναδικὸν ἔχων σκοπὸν, πῶς θὰ κατορθώσω νὰ φανῶ περισσότερον πιστὸς εἰς τὴν ἀποστολήν μου καὶ εἰς τὸν ὅρκον, τὸν ὁποῖον ἔδωκα ἐνώπιον τοῦ Θυσιαστηρίου γενόμενος Κληρικὸς καὶ δὴ Ἀρχιερεὺς. Δύο ὑπὲρ ὕψηλά καθήκοντα προεβάλλοντο ἐνώπιόν μου διαρκῶς, ἡ ἀγάπη πρὸς τοὺς πάσχοντας καὶ ἡ πιστὴ τήρησις τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Διδασκαλίας.

Ἐλεηθεὶς ὑπὸ τοῦ Κυρίου μου, καὶ ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεών μου, ἐρέθην εἰς ἀμφοτέρωτα πιστὸς μέχρι τῆς σήμερον. Ὡς ἄνθρωπος ὑπῆρξα ἁμαρτωλός, πλὴν οὐδόλως ἀπέστην τῶν καθηκόντων μου, αἵτινα ἤξιον ἀπ' ἐμοῦ ἢ τοῦ Χριστιανοῦ καὶ τοῦ Κληρικοῦ ιδιότης μου.

Ἐμόχθησα, ἐκοπίασα, ἐπάλευσα, ἔχυσα δάκρυα

καὶ αἷμα, ἵνα εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀγάπης, προσφέρω τὰ Ἰδρύματα, δι' ὧν ἐκοσμήθη καὶ ἀνεκονφίσθη ἡ πόλις τοῦ Πειραιῶς. Φλεγόμενος ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας καὶ τοῦ ἱεροῦ πόθου, ἵνα συντελεσθῶν τὰ ἔργα αὐτὰ τῆς ἀγάπης, ἠγνόησα τελείως τὸν ἑαυτόν μου, καὶ χάρις αὐτῶν διέλυσά τὸν πατρικὸν μου οἶκον, παρημέλησα τὸν ἐπιστημονικόν μου καταρτισμόν, ἠγνόησα συγγενεῖς καὶ φίλους καὶ πᾶν ὅ,τι ἀνήκε εἰς ἐμὲ τὸ προσέφερον.

Τὰ Ἰδρύματα αὐτά, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν τοὺς καρποὺς τῶν πόνων καὶ δδύνων μου, ἀπετέλουν τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν χαρὰν μου, καθὼς καὶ τὴν ἡθικὴν ἱκανοποίησιν, ἣν ἐπιδιώκει πᾶς ὅστις ἐργάζεται εὐσυνειδήτως. Οὐδέποτε ὁμῶς ἐπίστευσα, ὅτι ἀνήκουν εἰς ἐμὲ, καὶ ὅτι ἀποτελοῦν τὴν τοῦ μέλλοντός μου εὐτυχὴ ἀποκατάστασιν.

Ἠλεήθην ἤδη ὑπὸ τοῦ Κυρίου μου καὶ χάριν αὐτῶν τῶν ὕψηλῶν καθηκόντων μου, πρὸς τὴν ὁρθὴν τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀγίας Διδασκαλίας Πίστην, δηλονότι, καὶ τὴν ἀφοσίωσίν μου πρὸς τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης, δοκιμάζομαι διὰ μακρᾶς καὶ σκληρᾶς δοκιμασίας.

Χαίρω, καὶ ὁ Θεὸς Ἰάκωβος διδάσκει λέγων. «*Πᾶσαν χαρὰν ἠγήσασθε ἐὰν πειρασμοῖς ποικίλοις περιπέσητε*». Χαίρω ἐν τοῖς παθήμασί μου ὡς ὁ Θεὸς Παῦλος καὶ εὐλογεῖ τὸ Πανάγιον ὄνομα τοῦ Κυρίου μου, ἀναφωνῶν ἐκ βάθους καρδίας, ὡς ὁ Δίκαιος καὶ Πολύαθλος Ἰώβ «*Εἶη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον*».

Πλὴν, βαδύτατα λυποῦμαι, διότι τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης δι' ἃ ἐμόχθησα καὶ ἐκοπίασα ἀπετέλεσαν τὸ ἀντικείμενον τοῦ μίσους, τῆς κακίας, τῆς ἐπιλήθειας καὶ τῆς κακοηθείας ἀνδρῶν, οἵτινες ἐπιλήθμονες γενόμενοι τῆς ἀποστολῆς τῶν καὶ τοῦ ὅρκου, ὃν ἔδωκαν γενόμενοι Κληρικοὶ εἰσώρμησαν ἐντὸς αὐτῶν μὲ συναισθήματα, οὐκ κληρικῶν τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης, ἀλλὰ βανδάλων, μικρανθρώπων καὶ ληστῶν.

Ἐλησμόνησαν οἱ δυστυχεῖς τὴν φωνὴν τοῦ Κυρίου τὴν λέγουσαν. «*Υμεῖς ἐστέ τὸ φῶς τοῦ κόσμου*».

σμου» καὶ ἀντὶ φωτὸς ἐμφανίζονται ἔχοντες σκότος βαθυτάτον εἰς τὰς καρδίας των.

Ἐμφανίζονται ἐκκενοῦντες ἐκ τῶν καρδιῶν των δηλητήριον ἀντὶ νὰ προσφέρουν τὸν γλυκασμὸν τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης, διὰ τοῦ δηλητηρίου δηλητηριάζουν καὶ θανατώνουν τὰς ψυχὰς τῶν Χριστιανῶν, ὑπὲρ ὧν Χριστὸς ἔπαθεν.

Δὲν μνησικακῶ, «*Ἐμοὶ ἐκδίκησις λέγει ὁ Κύριος ἐγὼ ἀνταποδώσω*», ἀλλὰ λυποῦμαι δι' αὐτούς.

Εἰ: Αὐτὸν τὸν Κύριον τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Δικαιοσύνης, παραδίδω αὐτοὺς καὶ παρακαλῶ Αὐτόν, ὅπως γίνῃ ἴσως αὐτοῖς, τοῖς ἀγνοοῦσι τὸ βάρος τῶν πράξεων των.

† Ὁ Διανυκτείας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟ ΣΥΝΟΔΟ

«Κατ' ἀρχὴν πρέπει νομίζω νὰ συνέλθῃ μία Σύνοδος διὰ νὰ ρυθμισθῇ ὁριστικῶς αὐτὴν τὴν ἐκκρεμότητα. Δὲν συμφωνῶ μὲ τὴν τακτικὴν, ἣ ὅποια ἐφημερίσθη ἐναντίον τῶν ὁπαδῶν τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολογίου. Ἡ μεταχειρῆσις ἔπρεπε νὰ εἶναι διαφορετικὴ. Δυστυχῶς οἱ ὑπεύθυνοί τῆς Πολιτείας δὲν ἀντιλαμβάνονται ὅτι αἱ διώξεις τῶν παλαιοημερολογιτῶν δίδουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιχαιροῦν οἱ ἐχθροὶ μας

(Ἀπὸ τὰς δηλώσεις τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον τῆς 27 Σεπτεμβρίου ν. ἡ.)

Ἐσχάτως αἱ εἰδήσεις τῶν ἐπισήμων καὶ ἀπεισῶν κύκλων γύρω ἀπὸ τὸ ἐπίμαχον αὐτὸ πρόβλημα τῆς συγκλήσεως μιᾶς Πανορθοδόξου Συνόδου, πληθύνονται καὶ καθιστοῦν τὸ πρόβλημα ἀμεσώτερον.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας ἔχει ὑποστῆ ἰσχυροὺς κλονισμοὺς οἵτινες ἐδημιούργησαν ρωγμὰς καὶ σχίσματα εἰς τὸ καθολικὸν σῶμα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ τραγικὴ κατάρρευσις τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας εἶναι καὶ ἡ ἀπαρχὴ μιᾶς ὀδυνηρᾶς περιόδου διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς ἀνατολῆς. Ὁ βαρὺς οὐρανὸς τῆς Ὀθωμανικῆς δουλείας ὅστις ἐκάλυψε τὴν ζωὴν ἐκατομμυρίων χριστιανικῶν ψυχῶν, ἐπέδρασε ὀλεσθίως καὶ καταστρεπτικῶς καὶ εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ὁρθοδόξου ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος ὁ τυραννικὸς καὶ βάνανυσος κατκτητῆς προσεπάθησε νὰ ἐκριζώσῃ τὴν θρησκείαν τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ἐξισλαμίσῃ τοὺς πολιτισμένους λαοὺς τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ὁ κοσμοκράτωρ Πάπας ἐμχανοράφισε καὶ ἐπαγέδευσε τὴν Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν οὐκ ὀλίγας φορές διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοὺς προαιωνίους σκοποὺς του.

Πλὴν, ὁ Θεὸς πάντοτε παρεῖχεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ πλουσίας καὶ ἀστεριεύτους πηγὰς δυνάμεως καὶ φωτισμοῦ καὶ διαντὸ νικηφόρος ἀντεπεξῆλθε εἰς τὰς βιαιὰς ἐπιθέσεις τῶν κατακτητῶν καὶ τὰς ἀρπακτικὰς βουλημίας τῶν Παπῶν—Καيسάρων,

Βεβαίως ἡ ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας αὐτῶν τῶν αἰώνων παρουσιάζει πολλὰς ἀναταραχὰς, καὶ ἀρκετὰς κρίσιμους περιστάσεις, ὥστε, παρακολουθῶν σήμερον τις αὐτὰς νὰ καταπλήσεται ἀπὸ τὸν ἡρωϊσμόν καὶ τὴν πίστιν τῶν ποιμένων ἐκείνης τῆς ἐποχῆς.

Ἰδιαιτέρως μετὰ τὴν ἐκρηξιν τῆς Διαμαρτυρή-

σεως ἡ ἀνατολικὴ Ἐκκλησία ἐγένετο τὸ πεδίον διαμάχης τῶν ἀντιπάλων, οἵτινες ἐθεώρουν ὅτι δύνανται νὰ κερδίσουν τὴν Ὁρθοδοξίαν, ἣ ὅποια ἐσφάδαζε εἰς τὸ πέλαμα ἐνὸς βαρβάρου καὶ ἀλλοθρήσκου τέρατος. Ἐξαπέλθσαν λοιπὸν τοὺς Ἰησοῦτας οἱ μὲν, τοὺς ἐξάλους διαμαρτυρομένους οἱ δέ, καὶ μὲ χόρημα, μὲ δόλον, μὲ σατανικότητα, διέτρεχον ὅλην τὴν ἀνο ὁλὴν διὰ νὰ ὑποκλέψουν τὴν γνησιότητα τοῦ φρονήματος τῆς Ἐκκλησίας μας.

Τὰ μέτρα τὰ ὅποια ἐλάβανεν ἡ Ὁρθοδοξία διὰ νὰ σταματήσῃ εἰς τὰ σύνορά της τοὺς κακοὺς αὐτοὺς δαίμονας, ἦτο ἡ ἐνίαία ἀντιμετώπισις ἣτις ἐγένετο μὲ τὰς τοπικὰς ἀλλὰ τόσον σημαντικὰς Συνόδους. Εἰς αὐτὰς τὰς Συνόδους οἵτινες ἀποτελοῦν φωτεινοὺς σταθμοὺς εἰς τὴν σκοτεινὴν πορείαν τῶν αἰώνων τῆς δουλείας, συνετηρήθη ἡ πίστις καὶ ἔλαμψαν ἡ ἀπόφασις συμπασης τῆς Ὁρθοδοξίας νὰ ἀγωνισθῇ ἐναντίον πάσης διαστροφῆς καὶ παραχαιρέσεως τῆς ὀρθῆς πίστεως. Σύνοδοι ὥς ἡ ἐν Ἰασίῳ ἐν Ἱεροσολύμοις ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἀπετέλεσαν τοὺς ἀπροπλελάστους φραγμοὺς εἰς τὰς ξένας ἐπιθυμίας καὶ διετύπωσαν σαφῶς τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν ἐναντι πάσης ἄλλης.

Πλὴν ὅμως ἀπὸ τὴν περίοδον ἐκείνην ἐμεσολάβησαν αἰῶνες νεώτεροι. Καὶ οἱ αἰῶνες ἔφερον νέα προβλήματα νὰ προσκομῶνται θὰ ἐλέγαμε, εἰς τὴν στρατευομένην Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Καὶ πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμε ὅτι τὰ προβλήματα αὐτὰ τεῖνουν νὰ λάβουν ὀξύτατον χαρακτῆρα καὶ νὰ ταράξουν καὶ πάλι τὸ σκάφος τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸ μέσον μιᾶς ἰσχυρᾶς θυέλλης.

Ποῖον λοιπὸν δρόμον θὰ ἀκολουθήσωμε;

Εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖο ἀναπηδᾷ ἡ φωνὴ ποῦ μᾶς λέγει: *Σύγκλησιν Πανορθοδόξου Συνόδου*. Καὶ ἡ φωνὴ αὕτη, εἶναι ἡ φωνὴ τῆς δεινῆς χειμαζομένης Ἐκκλησίας, εἶναι ἡ φωνὴ ἣτις ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν πλουσίαν πείραν τοῦ παρελθόντος καὶ ἀπὸ τὴν ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην τοῦ παρόντος.

Μόνον ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος δύναται νὰ ἄρῃ πεφωτισμένως καὶ ὁλοκληρωτικῶς τὰς ἀντιθέσεις, τὰς ἐκτροπὰς, τὰ σχίσματα ἅτινα σήμερον κατατρέχουν τὸ σῶμα τῆς μιᾶς Ἀγίας Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Μόνον ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος δύναται νὰ ἄρῃ εἰς τὸ ὕψος μιᾶς θεοπνεύστου ἀποφάσεως καὶ νὰ ἀφαιρέσῃ τὸ δικαίωμα ὑπέρθεως εἰς καινοτομίας αἵτινες σήμερον συντηροῦνται καὶ ταυτοχρόνως ζημιώνουν θανάσιμως τὸ πνεῦμα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Μόνον αὕτη ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιφέρῃ μεταβολὰς καὶ οὐχὶ μία τυπικῶς αὐτοκέφαλος Ἐκκλησία τῆς ὁποίας ὁ ἀρχηγὸς ποσὼς δὲν εἶναι ἀλάθητος.

Ἡ κρισιμότης λοιπὸν ἡ ὅποια σοβεῖ εἰς τὸ βάθος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καὶ τὸ ἀγωνιώδες ἀγχορ συμπασης τῆς Ὁρθοδοξίας αἰτοῦν σήμερον μεγαλοφώνως τὴν σύγκλησιν αὐτῆς τῆς Συνόδου.

Τὸ αἷτημα δὲ τοῦτο προβάλλεται ἀμεσώτερον, καὶ ἐπιτακτικώτερον εἰς περιοχὰς ὅπως ἡ ἡμετέρα ὅπου ἐπιχωριάζει μία ὀξύτατη καὶ μακροχρόνιος κρίσις. Θεωροῦμε δὲ ἀστόχους καὶ ὄχι ἀδάφους τοὺς ἰσχυρισμοὺς τινῶν θεολόγων οἵτινες εὐρίσκουν ἀνε-

παρκεῖς τοὺς λόγους διὰ τὴν σύγκλησιν τῆς Συνόδου αὐτῆς.

Ἐὰν εἶναι ἀληθὲς αὐτὸ ποὺ ἰσχυρίζονται, ὅτι μόνον δογματικοὶ λόγοι δύνανται νὰ προκαλέσουν σύγκλησιν Συνόδου, τότε οὗτοι μηδενίζουν καὶ προσβάλλουν καιρῶς τὰς ἄλλας πλευρὰς τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας: Τὰ ζητήματα ἡθικῆς τάξεως καὶ ὁργανωτικῆς (λειτουργικῆς) συγκροτήσεως. Ἡμεῖς ὁμως γνωρίζομεν ὅτι ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν ἀδιαίρετον ὅλον, τὸ ὁποῖον δὲν μερίζεται χωρὶς κίνδυνον νὰ καταστραφῇ ἡ ἁρμονία καὶ ἡ ἰσορροπία.

Ἡ ἱστορία τῶν αἰρέσεων ἄριστα δύνανται νὰ μᾶς διδάξῃ ὅτι αἱ περισσσότεραι ἀποσχίσεις, ἤχησαν μὲ τὴν μετατροπὴν τοῦ πρακτικοῦ βίου τῆς ἐκκλησίας καὶ ἡ δογματικὴ ἀλλοίωσις ἐγένετο εἰς τὸ τέλος.

Ἄλλωστε ἡ Ἀνατολή, ἔχει ὁργανικὴν ἀνάγκην θὰ ἐλέγαμε, ἀπὸ τὴν Σύνοδον αὐτὴν. Αἰῶνες ἔχουν παρέλθῃ καὶ ἡ φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας δὲν ἠκούσθη βροντώδης καὶ κυριαρχικῇ, εἰς χρόνους μάλιστα τόσον κρίσιμους ὅσον οἱ σημερινοί. Εἰς χρόνους κατὰ τοὺς ὁποίους ἡ Ἐκκλησία πρέπει νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἐχθροὺς λυσσαλέους καὶ φοβεροὺς.

Εἰς χρόνους κατὰ τοὺς ὁποίους ἔρχονται εἰς τὰ παλαιὰ προβλήματα νὰ προστεθοῦν νέα καὶ εἰς τὰ χθεσινὰ τὰ σημερινά. Τοὺς ἀληθινούς Χριστιανούς, δὲν τοὺς τρομάζει ἡ Σύνοδος διότι γνωρίζουν ὅτι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ τεθῇ τέρμα εἰς τὴν παρανομίαν, θὰ τεθῇ τέρμα εἰς τὴν λειποταξίαν θὰ τεθῇ φραγμὸς εἰς τὴν ἀνεξέλεγκτον ἐκκλησιαστικὴν ἀνταρσίαν ἡ ὁποία de facto προσπαθεῖ νὰ ἐπιβάλλῃ τὴν πλάνην τῆς.

Ἡ ἐκρεμότης πρέπει νὰ παύσῃ ὑφισταμένη

Ὑπάρχει τὸ ὄργανο ποὺ θὰ τεματίσῃ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀναρχίαν τῆς ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦτο εἶναι ἡ Σύνοδος. Οἱ καιροὶ ἀπαιτοῦν αὐστηρὸ ἐκκλησιαστικὸ συγκεντρωσιμὸ. Δι' αὐτὸ ἄλλωστε ἡμεῖς ἐπιμένουμε, καὶ θεωροῦμε ἐνόχους ὅσους κωλυσιεργοῦν μὲ ὑστεροβουλία τὴν σύγκλησιν τῆς περιλαλήτου Συνόδου.

Τὰ προβλήματα ἀναμένουν τὴν λύσιν των. Λύσιν φωτισμένην καὶ λαμπράν, ὁμόφωνον καὶ καθολικὴν, οὐχὶ προχειρότητας καὶ ἡμίμετρα.

Ἡμεῖς ὠθοῦμενοι ἀπὸ χριστιανικὰ καὶ μόνον κίνητρα ἐκφράζομε αὐτὴν τὴν στιγμὴν τὸ καθολικὸ αἶτημα συμπάσης τῆς Ὁρθοδοξίας. Καὶ δὲν τρομάζομε ἀπὸ τὰς ἐξενεχθησομένης ἀποφάσεις τῆς Συνόδου. Διότι τὸ ἔχομε δηλώσει ὅτι θὰ πειθαρχήσωμε εἰς πᾶσαν ἀπόφασιν. Ἰδοὺ λοιπὸν ποιοὶ εἶναι ὑπὲρ τῆς νομιμότητος καὶ ποιοὶ φεύγουν τὴν μὴν τῆς προδομένης παραδόσεως.

Ἐν τούτοις ἡμεῖς ἐν πνεύματι ἀδελφότητος καὶ χωρὶς οὐδεμίαν μνησικακίαν στρεφόμεθα πρὸς ὅλους καὶ πρῶτον πρὸς τοὺς ἀντιδίκους μας, καὶ τοὺς καλοῦμε νὰ ἐνώσουν τὰς προσπάθειάς των εἰς τὴν κοινὴν κατεύθυνσιν διὰ τὴν σύγκλησιν τῆς Πανορθόδοξου Συνόδου. Ἡμεῖς αἰρόμενοι ὑπεράνω τῶν μικροτήτων καὶ τῶν ἐρίδων τοὺς καλοῦμε νὰ πρᾶξουν καὶ οὗτοι τὸ ἴδιο πραγματοποιώντας ἔτσι τὸ

πρῶτον βῆμα πρὸς τὴν ἐπούλωσιν τῶν θανασίμων τραυμάτων τῆς Ὁρθοδοξίας.

Πρὸς τὴν ἀποκάθαρσιν τοῦ μετάλλου τῆς Πίστεως καὶ πρὸς ἀναβίωσιν τοῦ παλαιοῦ μεγαλείου τῆς στρατευομένης Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀνατολῆς.

ΜΙΑ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ

Ἡ διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ ζητεῖ συγνώμην δι' ἓνα ἀνακριβὲς σχόλιον τὸ ὁποῖον ἀνεγράφη εἰς περασμένον φύλλον τῆς καὶ τὸ ὁποῖον ἡ κατωτέρω ἐπιστολὴ ἔρχεται νὰ ἐπανορθώσῃ. Οὐδέποτε διενεώθημεν ὅτι αἱ ἀδελφοὶ τοῦ Παραρτήματος Σαλαμίνος, ὕστερον εἰς ὀρθόδοξον ἀγωνιστικὴν διάθεσιν καὶ αὐτὴν τὴν στιγμὴν εὐρίσκομεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐκφρασθῶμεν ἐνθουσιωδῶς διὰ τὸ ἐκλεκτὸν αὐτὸ παράρτημα. Τὸ ἐν λόγω σχόλιον ἄλλωστε ὠφείλετο εἰς ἀνακριβεῖς εἰδήσεις.

Ἀγαπητῇ, «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας»

Εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. φυλ. 110 τῆς 27/8/51 π. ο. ἡ, ἀνεγνώσαμεν, ὅτι ἐλήφθη ἐπιστολὴ ἀδελφῶν τοῦ Παραρτήματος Σαλαμίνος περὶ θρησκευτικῶν καθηκόντων κατὰ τὴν περὶ ὁδὸν τοῦ διαγωμοῦ μας.

Διὰ τῆς παρούσης, σὰς γνωρίζω, ὡς καὶ εἰς ἅπαν τὸ ἀναγνωστικὸν κοινόν, ὅτι ἐκ τῶν ἀδελφῶν τοῦ Παραρτήματος Σαλαμίνος οὐδὲ σκέψις κἂν ἐγένετο περὶ τῆς ἀνωτέρω ὑποθέσεως, πρέπει δὲ νὰ γνωρίζουν οἱ πάντες ὅτι τὸ Παράρτημα Σαλαμίνος παρέμεινεν καὶ παραμένει ἡ ἀκρόπολις τῆς Ἱερᾶς παρακαταθήκης τὴν ὁποῖαν παρελάβομεν τόσόν ἀπὸ τοὺς θεῖους Πατέρας, ὅσον καὶ ἀπὸ τοὺς προγόνους μας.

Αὐτὰ ἐν ὀλίγοις ἀντὶ διαφεύσεως,

Ἐντολὴ ἀδελφῶν Σαλαμίνος

Δ. ΙΖΕΤΖΟΣ

BIBLION

Ἐνυκλοφόρησε καὶ πωλεῖται ἐν τοῖς Γραφείοις μας εἰς ἐπιμελημένον τεῦχος ἐκ 128 σελίδων ἡ πραγματεία τοῦ ἐξορίστου Ἀγίου Προέδρου μας Πρώην Φλωρίνης κ. Χρυσόστομου γραμμένη εἰς τὸν τόπον τῆς ἐξορίας του.

Τὸ βιβλίον αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ λείπῃ ἀπὸ καμίας ὀρθόδοξον οἰκογένειαν καὶ ἀπὸ κανένα εὐσεβὲς ἄτομον εἴτε ἓνα ὅπλον ἐναντίον ὅλων ποὺ βιάλλουν καθ' ἡμῶν.

ΑΝΑΓΓΕΛΙΑ

Τὸ βιβλιοπωλεῖον «Φωνὴ Ὁρθοδοξίας» διαθέτει ὅλα τὰ βιβλία εἰς πλουσίαν συλλογὴν.

Ἀναλαμβάνομεν οἰανδήποτε ἀποστολὴν εἰς Ἐπαρχίας ἐκκλησιαστικῶν ἢ θρησκευτικῶν βιβλίων.

Διὰ τῆς ἀγορᾶς θρησκευτικῶν καὶ ἐκκλησιαστικῶν βιβλίων, ἀποκτάτε διὰ τὴν οἰκογένειάν σας, ἓνα πολύτιμον σύντροφον ἀλλὰ καὶ ἐνισχύετε σημαντικῶς τὸ ἔργον τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγώνος.

Γράψατε: Διεύθυνσιν Βιβλιοπωλείου «Φωνὴ Ὁρθοδοξίας» — Χαλκοκονδύλη 7.

Ἐμβάσματα Συνδρεμῶν

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιστολῶν ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν κ. Σταύρον Καραμήτσον Χαλκοκονδύλη 7. — Ἀθήνας.

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092/1938

Διευθυντής: ΣΤΑΥΡΟΣ ΚΑΡΑΜΗΤΣΟΣ

Χαλκοκονδύλη 7. — Ἀθήναι

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου: Γεώργιος Σεργιπίνης
Θεμιστοκλέους 38 — Ἀθήναι

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΤΟ 40^ΟΘΗΜΕΡΟΝ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ
ΤΗΣ ΔΗΜΗΤΡΑΣ Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΛΑΚΗ

Μέσα στὴν γλυκιὰ θαλπωρὴ καὶ τὸν κατανυκτικὸν μυστικισμόν τοῦ μικροῦ παρεκκλησίου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγίου Νικολάου (Μπάφι Ἀττικῆς), καὶ κατὰ τὴν διάρκειαν ὁλονυκτίου ἀκολουθίας, ἀνεπέμφθη ἡ ἐπὶ τῇ συμπληρώσει 40^ῃ θημέρου, ἐπιμνημόσυνος δέησις ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς καὶ αἰωνίου μνήμης τῆς ἀειμνήστου, ἀδελφῆς ἡμῶν κατὰ Χριστόν, Δημήτρας Γιαννουλάκη.

Τὸ Μνημόσυνον αὐτὸ εἶχεν κάτι τι τὸ ἰδιαίτερώς ξεχωριστόν, ἀπὸ τὰ συνήθη μνημόσυνα ταῦτα ὑπὸ κανονικὰς καὶ ὁμαλὰς συνθήκας τελοῦμενα.

Δὲν ἦσαν αἱ τεράστιαι λαμπάδες, οὔτε οἱ, ἐκτυφλωτικὸν φῶς ἀνακλῶντες, ὑπερμεγέθεις πολυέλαιοι, οὔτε ἀκόμη, ὁ μὲ μεγάλην ἐπιτήδευσιν πεποικιλμένος δίσκος τοῦ μνημοσύνου. τὰ στοιχεῖα ποῦ προσεδόσαν τὸν ἰδιαίτητα ξεχωριστὸν αὐτὸν τόνον καὶ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Μνημοσύνου αὐτοῦ. Ὅλῃγα καντηλάκια ἀχνοφύγοντα διέθετεν τὸ γραφικὸ παρεκκλήσιον, καὶ ὁ δίσκος τοῦ Μνημοσύνου ἦτο ἀπλὸς καὶ ἀπέριτος.

Ἀλλ' ὁ ξεχωριστὸς αὐτὸς τόνος ὤφειλετο εἰς ὅλως ἐξαιρετικούς παράγοντας—γεγονότα, οἱ ὁποῖοι ἐμεσολάβησαν.

Καὶ πρῶτος παράγων ἦτο τὸ ὅτι μὲ τὸ Μνημόσυνον αὐτὸ ἐξετελείτο ἡ τελευταία ἐπιθυμία τῆς Μεταστάσεως ἡ ὁποία Κατηγορηματικῶς εἶχεν ζητήσει ὅπως: κάθε ἱεροπραξίαν μετὰ τὸν—τυχὸν—θάνατόν της, τελεσθῇ παρ' ἱερῶν ἐμμενόντων εἰς τὰ Πάτρια, πραγματικῶν Λειτουργῶν τοῦ Ὑψίστου καὶ ὄχι τίποτε ἐπαγγελματίας Ρασοφόρους.

Ἡ τελευταία αὕτη ἐπιθυμία ἡ Ἱερά, ἡ ἀπαράβατος ἡ ἐπέχουσα τὴν θέσιν θελήσεως, ἐντολῆς παρακαταθήκης πνευματικῆς διαθήκης ἐξετελέσθη κατὰ γράμμα παρὰ τὸν ἀπὸ τὴν διωγμὸν.

Τὸ μνημόσυνον ἐτελέσθη μετὰ 22ας καὶ 23ης Σεπτεμβρίου (Ν. Η.) μὲ τὴν εὐγενὴ σύμπραξιν τοῦ μοναζουσῶν τῆς Ἱερᾶς μονῆς καὶ ἐν ἀπολήτως στενῷ οἰκογενειακῷ κύκλῳ ἐν πάσῃ μυστηκότητι.

Τοιοῦτοτρόπως διεκπεραιοῦν τὸν Ἱερόν μας Ἀγῶνα ὑπερπερῶντες πάντα τὰ ἐμπόδια καὶ ἀψηφόντες διώξεις καὶ ἀπειλάς.

ΤΟ ΗΜΙΣΥ ΤΟΥ ΠΑΝΤΟΣ

Ὁ Ἀγὼν μας ἐκτὸς τῶν πνευματικῶν ἀποθεμάτων τὰ ὁποῖα διαθέτει διὰ τὴν πραγμάτωσιν τοῦ σκοποῦ του, ἔχει καὶ μυστίας ἄλλας ἀνάγκας, αἰδοῦνται ἀνάγονται εἰς τὸ ὕλικόν μέρος. Ἡ καθημερινὴ μάλιστα ἀντιμετώπισις ὅλων τῶν δυσχερειῶν εἰς τὰς ὁποίας ἡ σατανικὴ εὐφυΐα τῶν διωκτῶν μας μᾶς ῥίπτει, γίνεται μὲ σημαντικὰς δαπάνας.

Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ μᾶς διαφεύγῃ ἡ ἀνάγκη τῆς οἰκονομικῆς ἐνισχύσεως τοῦ ἀγῶνος μας, καὶ ἐκ τοῦ ὕστερον ἡμῶν ἀκόμη τοῦ καθημερινοῦ ἰδρώτος μας, καθότι ἀπὸ αὐτὸ θὰ κριθῇ ἡ αὐριανή μας ὑπαρξίς, ὡς ἐλευθέρων Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων.

Στέλλομεν αὐτὴν τὴν φωνὴν μας πρὸς ὅλους τοὺς ἀδελφούς τῆς Ἑλληνικῆς καὶ ξένης γῆς μὲ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ ἀνταποκριθῶν μὲ συγκινητικὴν αὐτοθυσίαν.

Ἡ Ἐκδοσις τοῦ Περιοδικοῦ

Ἐπειδὴ αἱ δυσχερεῖς οἰκονομικαὶ συνθήκαι, τὰς ὁποίας διέρχεται ὁ Ἱερός ἡμῶν ἀγὼν, δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν νὰ ἐκδίδωμεν τὸ περιοδικὸν εἰς 8^ῳ σελίδων σχῆμα δι' αὐτὸ ἀπεφασίσμεν νὰ τὸ ἐκδίδωμεν εἰς ἑκάστην δευτέραν ἑκδοσὶν 8^ῳ σελίδων.

Ἐπομένως ὅλαι αἱ συνέχειαι θὰ δίδωνται εἰς τὴν ἑκδοσὶν τοῦ 8^ῳ σελίδου.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ

Ἐξεδόθη εἰς πολυτελεστάτην ἑκδοσὶν ἡ πραγματεία τοῦ ἐξορίστου Ἡγέτου μας. Ἐπαναλαμβάνομεν καὶ πάλιν ὅτι πρόκειται περὶ σημαντικὸν σταθμὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἀγῶνος μας. Οἱ πάντες θὰ πρέπει νὰ ἐντυφῶσιν εἰς τὸν πνευματικὸν αὐτὸν λειμῶνα, νὰ ἀποκτήσωσιν ἕνα πολύτιμον θησαυρὸν καὶ νὰ συνομιλήσωσιν μετὰ τοῦ ἐξορίστου Ἡγέτου μας.

Οἱ παραγγελλαντες καὶ προκαταβάλλοντες τὴν ἀξίαν τῶν θὰ λάβωσιν τὰ τεύχη τῶν.

Ἡ τιμὴ τῶν ὀρίσθη εἰς 10.000, προσιτὴ εἰς ὅλους.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ

Λόγω τῶν περιστάσεων ἅς διέρχεται ὁ ἀγὼν ἡμερολόγια τοῦ 1952 θὰ ἐκδοθῶν εἰς περιορισμένον ἀριθμὸν τοίχου ὡς τὰ τοῦ 1951 καὶ τοῖς πρὸς κατὰ μεγαλύτερον σχῆμα τοῦ 1951 καὶ μὲ 32 σελίδες. Αἱ τιμαὶ θὰ ἀναγγελθῶν εἰς τὸ προσεχές φύλλον.

Παρακαλοῦμεν τοὺς ἀδελφούς τῶν Παρ(τ)ων ὅπως μᾶς δώσωσιν ἐγκαίρως τὰς παραγγελίας τῶν προκαταβάλλοντες ταύτας ἢ πληρώνοντας αὐτάς μὲ τὴν παραλαβὴν τῶν, διευκολύνοντες οὕτω τὴν προσπάθειάν μας διὰ τὴν ἐκτύπωσιν αὐτῶν.

Ἐκ τῶν Γραφείων τῆς Ἱερᾶς Συνόδου

ΝΕΑΙ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΙΣ

Τὸ ἄμεσον μέλλον, σὺν Θεῷ, προβλέπεται αἰσιώτερον τοῦ σκοτεινοῦ καὶ βιαίου παρελθόντος. Τὰ λυσαλέα κύματα τοῦ διωγμοῦ ποῦ κατὰ ὀρμητικὰς καὶ ἀτελεσιτέλους σειρὰς ἐρρίφθησαν ἐναντίον μας, προβλέπεται νὰ κοπᾶσιν καὶ νὰ ἐπιτρέψωσιν εἰς τὸν ἥλιον τῆς εἰρήνης νὰ ἀνατείλῃ.

Τοῦτο βεβαίως εἶναι θέλημα Θεοῦ, πρῶτον, καὶ κατόπιν καρπὸς τοῦ ἀκαταβλήτου φρονήματος τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ὅτι ὅμως δὲν πρέπει νὰ ξεχνῶμεν διὰ τὸ αὐριον, εἶναι ἡ καλλιτέρα συγκρότησις τῶν Ὁρθοδόξων δυνάμεων καὶ ἡ ἀνακατάταξις αὐτῶν βάσει τῶν νέων ἀναγκῶν ποῦ προκύπτουν ἀπ' αὐτὸν τοῦτον τὸν Ἱερόν μας ἀγῶνα.

Ἡ ἐσωτερικὴ ὁργάνωσις πρέπει νὰ γίνῃ συμπαγῆ καὶ ἀδιάσπαστος, μὲ καθαρὸς σκοποὺς ἐμπρός της, καὶ συχνὴν ἐπικοινωνίαν μὲ τὴν κεφαλὴν τῆς στρατευομένης Ὁρθοδοξίας, τὴν Ἱεράν μας Σύνοδο.

Εἰς Μνήμην

Εὐριδίκης Μελισσαράτου ἡ κ. Εὐαγγελία Τσαμίση κατέθεσεν εἰς Ὁρφανοτροφεῖον ὁ Ἱερός Πολύκαρπος Δρ. 100.000

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Τὴν νύκτα τῆς 3—4 Ὀκτωβρίου (Ν. Η.) ἐτελέσθη τὸ 40^ῳ ἡμέρον μνημόσυνον τῆς θανούσης ἀδελφῆς Εὐριδίκης Μελισσαράτου. Ὑπῆρξε ἰσχύρισμα χριστιανῆς καὶ πρότυπον πιστενοῦσης καὶ ἀγωνιζομένης διὰ τὴν Ὁρθοδόξον συνειδήσεως ἡ δὲ κηδεία τῆς συμφώνως μὲ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς ἐτελέσθη ἄνευ Ἱερέως λόγῳ τοῦ διωγμοῦ.

Αἰωνία τῆς ἡ μνήμη.